

Neděle 15.10.2006 – Sbor CB v Praze 3

(slavnost díkůvzdání za úrodu)

text: „Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. Dáváš víno pro radost lidskému srdci, až se tvář leskne víc než olej; chléb dodá lidskému srdci síly. Dobrořeč, duše má, Hospodinu!“

(Ž 104, 1a.14.15.24.27.31.33-35)

Co je lepší: plný nebo prázdný žaludek? Plný nebo prázdný talíř? Plná nebo prázdná lednička? Plné nebo prázdné regály v obchodech? Koukáte na mně všichni dost vyděšeně, proč se tak hloupě ptám, když je to tak jasné! Jistě že je lepší mít všeho dost! A my máme všeho dost. Máme se dobře. Máme plné obchody, ledničky i žaludky. To je obraz našeho života a našeho blahobytu. Jsme díky tomu spokojenější a šťastnější než jsme byli dříve? To se neodvážím odhadnout... Zvykli jsme si na dostatek a považujeme to za normální. Ale určitě také víme, že to není všechno, co k životu potřebujeme. Pro kvalitu života jsou důležité ještě jiné hodnoty. Proto jsme tady, v kostele, a uvažujeme o svých ledničkách a žaludcích před Bohem.

1. Pozvání k vděčnosti

Náš Bůh se nás v Bibli neptá na to, jestli máme všeho dost a jestli jsme díky tomu spokojeni. On se nás ptá na to, *co to s námi dělá*, kde je naše srdce, kde je naše vděčnost, *když se máme tak dobře. Vděčnost?* Ano, vděčnost. Náš Bůh nás učí dívat se na životní podmínky z jiného úhlu než jsme zvyklí. Urodilo se ti na zahrádce? *Děkuj Bohu!* Máš dobrou sklizeň ovoce? *Děkuj Bohu!* Je dobrá snůška medu? *Děkuj Bohu!* Máš dobrou práci a dobře vyděláváš? *Vzdej chválu Bohu!* Možná se někdo zeptá, kde to v tom žalmu je/máme hledat?

V té žalmové písni najdeme oslavu stvoření a obdiv nad tím, jak to ve světě a v přírodě dobře „běží“ a „funguje“. Ale všechno je to vztaženo k Bohu, který to tak moudře a dobře učinil. To je ten důležitý moment: *pohled k Bohu*. Obdiv nad stvořením se stává oslavou Stvořitele! Radost z úrody vede ke vděčnosti Bohu. Mnozí lidé vidí jen stvoření, většina se raduje z úrody nebo dobrého jídla anebo si to jen tak užívají. Ale věřící lidé se učí vidět za všemi věcmi svého Boha. A to právě náš Bůh chce, abychom viděli při práci Jeho dobrotivou, milostivou a žehnající ruku! Ve stvoření, v zajištění života, v rodině, v manželství, ve sboru... Jako lidé jsme v jádru nevďečné stvoření. Můžeme to sledovat na sobě, vidíme to na svých dětech... Stále do kola jim musíme připomínat, že je třeba děkovat. Poděkovat je slušnost, ale tím, jak se učíme děkovat Bohu, postupně si vštěpujeme vědomí, že některé věci nejsou samozřejmostí a že jsou Božím dobrým a vzácným *darem*.

2. Důvody vděčnosti

Autor biblické písně jako důvody vděčnosti vyjmenovává ve 14. + 15.v. také *chléb* a *víno*. Ty byly pro Izrael symbolem obživy a radosti. Chléb jako základní potravina a víno jako nápoj pro „*radost lidskému srdci*“. Bůh ve své lásce a moudrosti vytváří podmínky pro život a růst. Ale zároveň platí, že obilí, ovoce nebo vinná réva rostou tam, kde se člověk stará a snaží. Náš nebeský Otec má pro nás každodenní chléb, na který je třeba pracovat, který představuje naši obživu a dává sílu. A obrazem vína nám připomíná, že myslel také na naše slavnosti, na to, co obveseluje lidské srdce. – Bible otevírá toto důležité téma hned v úvodních kapitolách, kde se píše o stvoření: o tom, jak Bůh vytvořil pro život a člověka ty nejlepší podmínky a neponechal nic náhodě. Jako Stvořitel se nepřestal starat o své stvoření. V našem textu je ta Boží péče vyjádřena prostince: „*dáváš růst...*“. Za tím Božím dáváním je celé tajemství života, chemických a biologických procesů, které probíhají skrytě a o kterých už dnes mnoho víme. – Právě tuto souvislost si potřebujeme v našem technokratickém světě obzvlášť připomínat, aby bylo jasné, že to nemáme my lidé všechno ve svých rukou – jak se někdy zdá a jak se někdy tváříme. – Jde o to, abychom neztratili kontakt s Dárcem a zdrojem života.

3. Předpoklady vděčnosti

Člověk nedokáže Bohu poděkovat sám - z vlastního rozhodnutí. Potřebuje nejdřív *proměnit srdce*. V pokání a odevzdání života Bohu dochází k takové proměně: radujeme se z Boží lásky a děkujeme za spásu a všechno další přijímáme v životě jako Boží dary.

Dále potřebujeme *otevřít oči*, abychom viděli, za co všechno můžeme děkovat a dobrořečit svému Bohu. Potřebujeme se dobře dívat kolem sebe, abychom viděli nesčetné projevy Boží lásky a dobroty.

Také potřebujeme ještě *otevřít ústa*. Náš jazyk a naše ústa se mají stát nástroji oslavy Božího jména. Další lidé se tak mohou dovědět o tom, jak je Bůh dobrý. Nezapomeňme otevírat ústa k modlitbě vděčnosti, k písni chvály i ke svědectví o Boží dobrotě.

4. Vděčnost za největší dar

Největším a nejvzácnějším Božím darem je věčný život v Pánu Ježíši Kristu. Bůh přišel za námi a dává nám ve svém Synu svou lásku a nový život. Pán Ježíš pověděl: „*Ne samým chlebem žij je člověk, ale každým Božím slovem*“... A dále řekl: „*Já jsem chléb života, kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.*“ V Ježíšově smrti Bůh prokázal svou nekonečnou lásku k nám a v Jeho vzkříšení svou moc. A my Boží vzácné dary můžeme přijímat a stát se novými lidmi, lidmi víry a naděje. A právě jedním z projevů nového života je též *radost a vděčnost*. Ve společnosti Kristovy církve jsme také svědky toho, jak Pán rozděljuje u svého stolu *chléb* pro posilu naší víry a *víno* pro potěšení našeho srdce. To jsou viditelné dary, které nám přibližují dary duchovní. Přijmeme nové Boží pozvání k vděčnosti a oslavujme svého Boha a Pána celým srdcem a z plných plic!

Nikde jinde se nepozná tak dobře Bohem proměněné srdce jako při pohledu na blahobyť, jídlo a každodenní potřeby. Dovolme Bohu, aby měnil naše srdce, otevíral naše oči a také ústa. Jemu patří za vše čest a sláva!

(B. Kaleta – 14.10.2006)